

LBRIS

We know
books

HELENE FLOOD

TERAPEUTA

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSCHI

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2023

VINERI, 6 MARTIE: MESAJUL

Era întuneric afară când el plecase.

Mă treziseam când se aplecase deasupra mea și mă sărutase pe frunte.

— *O să plec acum, șoptise.*

Mă întorsesem spre el, pe jumătate adormită. Purta o jachetă groasă, iar geanta îi atârna peste umăr.

— *Așadar, pleci?, mormăisem eu.*

— *Culcă-te la loc, zisese.*

Îi auzisem pașii coborând scările, dar adormisem imediat, înainte ca ușa să se închidă în urma lui.

Când mă trezesc, un pic mai târziu după plecarea lui, sunt singură în patul nostru rece. Între jaluzele și pervaz rămâne o fâșie liberă prin care se strecoară o rază de soare plâpândă care mă lovește fix în ochi, făcându-mă să ies complet din lumea viselor.

E șapte și jumătate dimineața. Nu-i chiar o oră nepotrivită pentru a mă ridica din pat și a-mi începe ziua.

Merg desculță până la baie, sfidând plăcile de gresie puse ca o mochetă ce îmbracă tot holul, la fel și paletele umede de lemn ce acoperă podeaua de lut din baie. Nu avem o plafonieră înăuntru, așa cum nu avem multe chestii care ar trebui să se găsească într-o locuință normală. Sigurd a pus acolo o lampă de lucru când a tăiat gresia, iar ea a rămas apoi pe loc, cu un aer deranjant și

chiar amenințător ce prevestește tragic un soi de permanență pe care nu mi-aș dori-o nici în ruptul capului. Din fericire, acum este suficientă lumină ca să nu fiu nevoită să folosesc lampa. Bineînțeles, are eficiența ei, ca toate lămpile de lucru, însă emană o lumină albă și dură, care îmi dă senzația că fac duș într-un vestiar fără niciun pic de intimitate, ca în liceu. Pornesc apa de la duș și o las să se încălzească până mă dezbrac. Boilerul trebuie schimbat. Sigurd face dușuri scurte, iar eu n-am să-mi spăl părul astăzi, așa că merge, o să mă descurc în definitiv cu ce am.

Cabina de duș este din plastic; și ea trebuia să fie doar temporară, ca tot restul lucrurilor din casa neprietenosă. Sigurd ne proiectase dușul ca o cabină cu ușă de sticlă, îmbrăcată în plăci mici de faianță, un mozaic de picățele albe și albastre. Dintre toate încăperile pe jumătate terminate din întreaga casă, cea mai bătătoare la ochi și deranjantă e baia. Gresia și faianța de dinainte au fost date jos, dar plăcile noi nu sunt montate. Nu avem nicio lampă, nicio perdea decentă; sunt niște traverse pe care să călcăm, să nu care cumva să zgâriem parchetul, avem o gaură în perete din care țâșnește apa și acest dulăpior provizoriu, o relicvă moștenită de la bunicul lui Sigurd. Pentru o vreme, după ce mă mutasem în clădirea asta părăsită, îmi imaginam casa așa cum urma să arate după renovare: faianța cu picățele, pereții finisați și netezi, lămpile montate permanent. Simțeam căldura generată de încălzirea din pardoseală, apa caldă curgând perfect și abundent dintr-un duș modern, cu mai multe reglaje. Acum, tot ce mai văd este doar timpul chinuitor de lung până când vor fi terminate lucrurile astea. Îmi bag mâna sub jetul de apă și simt că temperatura crește prea lent, dureros de lent. Realizez că într-un fel sau altul am încetat să mai sper că această locuință va fi pusă la punct

vreodată și constatarea mă doare.

Sub jetul de apă caldă, mă trezesc de-a binelea. E frig aici. În dormitor temperatura este ceva mai plăcută, dar în baie te simți ca la Polul Nord. Iarna a fost lungă și în fiecare dimineață am stat aici goală, testând cu o mână temperatura apei, așteptând, sperând. Acum cel puțin ne apropiem încet, încet de primăvară. Dușul îmi dă o stare bună, îmi stropește puternic pielea înfrigurată, de găină. Adun apă în palme și îmi scufund fața în ea. Simt că mă smulge complet din amorțeala nopții, iar ziua pune stăpânire pe mine, gata să mă avânt în ea cu toată forța de care sunt în stare.

Azi este vineri.

Am trei pacienți, obișnuita mea gașcă de la sfârșitul săptămânii. Mai întâi vine Vera, apoi Christoffer, iar la sfârșit apare Trygve. E o idee proastă să-l programez pe Trygve ultimul într-o zi de vineri, dar mă simt atât de ușurată în fiecare săptămână când se termină ședința. Mai adun niște apă în palme, îmi clătesc fața și îmi frec cu putere obrazii. Sigurd va fi la Norefjell, împreună cu prietenii lui, până duminică. O să fiu singură tot weekend-ul.

Mă întorc în dormitor să mă îmbrac, nu rezist în baia rece nicio secundă mai mult decât este strict necesar. În cameră, plăpumile noastre stau mototolite în pat. E un miros dens ca după somn, al meu, în orice caz, poate și al lui. Nu văzusem exact la cât plecase, poate trecuseră ore bune de atunci.

Nu avem șifonier, dar Sigurd montase o tijă metalică între șemineu și perete, de care agățasem rochiile, cămășile și jachetele. Ale lui stau acum atârinate haotic, în timp ce hainele mele sunt ordonate după culori, una în continuarea celeilalte. Mă uit la ale lui: nu pare să lipsească nimic de acolo. Urma să mergă cu mașina direct de aici

până sus pe munte, fără oprire. Geanta care fusese pe poalea a dispărut, iar acum îmi amintesc cum o ținea peste umăr când plecase.

Mă îmbrac în cămașă și pantaloni, într-un stil neutru, dar elegant, pentru ziua de azi, și, în timp ce aleg o cămașă albastru deschis, mă gândesc la faptul că mai sunt doar câteva ore până când voi putea reveni aici, să-mi iau echipamentul de sport, dacă mă hotărâsc să merg la sală, sau, dacă mă răzgândesc, să mă îmbrac în pantaloni de pijama și într-un tricou larg și să lenevesc în voie.

Dar, înainte de asta, am ședințe cu doar trei pacienți, apoi sunt liberă.

Trei pacienți sunt prea puțini, știu. Ar trebui să am câte patru în fiecare zi și măcar una sau două zile pe săptămână cu cinci pacienți. Așa făcusem socotelile când începusem să lucrez pe cont propriu. *E mai puțină hârțogărie la cabinetele private*, îi spusese lui Sigurd pe când făceam planurile, stând în bucătăria vechiului nostru apartament din parcul Torshov, calculând bugetul într-un fișier excel. *Pot ajunge la patru pacienți pe zi, posibil chiar cinci. Cinci, în majoritatea zilelor. În orice caz, măcar o dată pe săptămână, dar vorbesc serios, nu strică niște bani în plus.*

Râsesem amândoi.

Să nu cumva să te epuizezi, bine?, îmi spusese Sigurd.

Uite cine vorbește, răspusesem eu.

Și el începuse să muncească pe cont propriu în același timp cu mine, avea propriile calcule făcute în același fișier excel. Cel puțin opt clienți simultan, preferabil zece. Să-i ajute pe ceilalți parteneri când aveau nevoie, toate orele lucrate contau la final.

Vom lucra ceva peste program, ne spusese răm unul altuia, *dar vom câștiga din asta. Bani pentru contul comun de economii.*

Doar că acum am mai multe zile cu câte trei pacienți

LIBRIS

We know
books

și doar în mod excepțional am cinci într-o zi. De ce-am ajuns în situația asta? Era mai dificil să găsesc pacienți decât anticipasem, iar tinerii de multe ori anulează programările, iar chestiunea asta reprezintă doar jumătate din cauza problemei. Îmi închei ultimii nasturi de la cămașă cu atenție, să fie bine prinși. Uitasem să iau în calcul un lucru relevant pe când făceam planurile în bucătăria noastră din Torshov, lucrând cu vechea lampă de birou a lui Sigurd luminând calculatorul și hârtiile pline de notițe. Factorul uman. Inclusiv eu, care mă simt bine când sunt singură, și eu am nevoie de alți oameni. Îmi etichetasem colegii cu prea mare ușurință, vrând să scap de ei, îi văzusem ca pe o povară, o bătaie de cap, și nu bănuisem niciodată că mă voi simți singură în propriul cabinet. Că din cauza singurătății apăsătoare voi deveni pasivă, blazată, resemnată. Dacă mi-ar fi povestit cineva acum un an despre cât de dificil va fi să-mi fac reclamă ca să atrag mai mulți pacienți, nu i-aș fi dat crezare.

Dacă ar fi să mă întrebi pe mine, micul dejun e cea mai importantă și mai plăcută masă a zilei. Stau la masa din bucătărie, cu un ziar, o felie de pâine și o ceașcă de cafea. Prefer să mănânc singură. Sigurd pleacă întotdeauna devreme, își toarnă o cană de cafea și o bea în picioare, lângă bufet. Mie îmi place să fac lucrurile în ritmul meu. Să citesc dezbaterile din ziarul *Aftenposten*, recenziile de film. Să pot contempla ziua pe cale să înceapă.

Iar își lăsase cana de cafea nespălată. Uite-o acolo, lângă chiuveta încorporată în bufet. Mobilarea și utilizarea bucătăriei se numără printre puținele lucruri din casă care chiar sunt duse la bun sfârșit, iar blatul bufetului e atât de lucios, încât de unde stau eu acum pot vedea urma de cafea în semicerc de sub cana lui. *Bineînțeles.*

Probabil e vreo diferență biologică între bărbați și femei, abilitatea noastră de a vedea urmele de cafea de sub o cană, firimiturile de sub prăjitorul de pâine, picăturile de apă împrășcate pe bufet. Sigurd vrea să fie totul impecabil, planifică întreaga casă până la cel mai mic detaliu, concepe schițe elaborate și prezentări impresionante, cu grafice, dar o dă în bată pe de altă parte când vine vorba despre lucrurile mărunte. Să pună cana în mașina de spălat vase. Să șteargă bufetul. Să-și închidă laptopul peste noapte. Sunt doar niște mărunțișuri, oare de ce mă plâng de ele, de ce le las să mă enerveze? Pe de altă parte, de ce nu poate și el să sacrifice cele trei secunde cât i-ar lua să facă nimicurile astea?

Arunc o privire spre cuierul din perete de care este agățat de obicei suportul pentru documente al lui Sigurd. Îl folosește ca să transporte hârtiile cu planurile de arhitectură până la birou și înapoi acasă: un cilindru gri de plastic gros și rigid, cu o curea prinsă la capete. Întotdeauna stă atârnat în același cuier, dacă îl aduce acasă. Mă încrunt când analizez cuierul acum gol. Nu trebuia să conducă direct până la Thomas și să-i ia pe băieți? Nu o spusese în mod explicit? Și nu cumva ieri seară suportul de documente fusese atârnat fix acolo?

Mereu mi s-a părut teribil de dificil să rămân indiferentă în fața neconcordanțelor sau să le tratez cu superficialitate, ridicând din umeri. Văd că oamenii practică obiceiul ăsta și îi invidiez: își spun mereu că trebuie să fie o explicație pe undeva. Nu trebuia să treacă pe la muncă, ei bine, dar poate am înțeles eu greșit. *Merg direct la Thomas*, a spus, însă poate am auzit eu greșit. O fi avut ceva rapid de terminat la muncă mai întâi. Poate lăsase iar suportul de documente la birou – când îmi aduc aminte că l-aș fi văzut ieri, poate confund cu ce s-a întâmplat alaltăieri.

Probabil e mult mai ușor să procedezi așa. Persoanele cu memorie slabă par mult mai puțin suspicioase în legătură cu lumea din jurul lor, par mai puțin puse pe ceartă. Să luăm un exemplu recent: îmi amintesc, fără nicio umbră de îndoială, că discutasem ieri despre asta, și atunci când mă ridicasem de pe colțarul nostru improvizat și mă dusesem până la bufetul acesta, ca să vărs restul de ceai, să arunc pliculețul de ceai folosit în coșul de gunoi și să pun cana în mașina de spălat vase, îmi aduc aminte că mă întorsesem cam la un metru distanță de mobila de bucătărie lângă care sunt așezată acum, și l-am întrebat pe Sigurd dacă urmau să plece a doua zi și la ce oră. Și mi-l amintesc pe Sigurd, limpede, de parcă i-aș vedea fotografia, una cu o rezoluție fabuloasă, miliarde de megapixeli, așa încât fiecare impuritate de pe piele se observă în detaliu, îmi amintesc puloverul cam uzat și pantalonii zdrențuroși pe care îi purta deseori seara, că și-a plimbat mâna prin buclele dezordonate, m-a privit cu ochi înguști și obosiți, de parcă l-aș fi trezit, și îmi zisese: *Ah. Plec devreme. Încerc să ajung la Thomas pe la șase și jumătate.*

Iar eu îi răspunseseam: *Șase și jumătate?*

Da. Așa ajungem sus dimineața și avem toată ziua la dispoziție pe pârție.

Apoi poate se încurcase și luase suportul de documente cu el. Poate urma să lucreze puțin de la cabană. Dar s-o fi răzgândit și o fi trecut totuși pe la firmă.

Memoria mea insistă prea mult pe tot soiul de amănunte nesemnificative. Îmi amintesc mult prea limpede cum arăta când discutasem despre asta, cum purta puloverul acela bej, croit prost și cu guler, arăta de parcă i-l cumpărase maică-sa, de fapt chiar așa era, ea i-l cumpărase înainte ca el să mă întâlnească pe mine, Sigurd mă asigurase de asta când îndrăznisem prima oară să spun

cât de oribil arăta. Un detaliu complet insignifiant, nimic din ce-ar trebui să țin minte. În orice caz, nu e important să țin minte că îi răspusesem cu un „ok“ și apoi m-am întors cu spatele, iar când am pus la spălat ceașca de ceai și m-am uitat spre canapea, el deja stătea cu laptopul în brațe și cu ochii mijiți în fața ecranului, cu sprâncenele încruntate, gura pe jumătate deschisă, iar eu mi-am înfrânat impulsul de a-i spune să mărească luminozitatea ecranului, *îți distrugi ochii, și nu mai sta cu laptopul în poală, îți reduce calitatea spermei și într-o zi s-ar putea să avem nevoie de una de cea mai bună calitate, și nu sta așa pe canapea, cu gâtul încovoiat, o să ai dureri în zona cervicală*, dar i-am spus doar atât: *Merg sus să mă culc. Noapte bună.*

Toate astea sunt irelevante. Important e să poți distinge lucrurile ce au o însemnătate din tot amalgamul celorlalte. Dacă ții minte absolut tot, e mai dificil să-ți amintești tocmai detaliile cu rost, cele care *trebuie* ținute minte, fără de care nu poți funcționa.

Mă spăl pe dinți la chiuvetă, balansându-mă pe unul dintre lemnele aduse de Sigurd de la vreun șantier vizitat de el, pe care îl așezase apoi pe podeaua din baie, ca să avem ceva sub picioare. Chiuveta i-a aparținut bătrânului bunic Torp, la fel ca dulăpiorul de la duș, însemnând că fusese fabricată înainte de 1970 și de atunci nemaifiind îmbunătățită, în afara retușurilor făcute chiar de Bătrânul Torp. Robinetul are un mâner pentru apă rece și altul pentru apă caldă, iar când le privesc chiar am în fața ochilor mâinile strâmbe și deformate de artrită ale Bătrânului Torp, răsucindu-le cu nerăbdare. Bunicul lui Sigurd nu credea în obiectele lumești. După părerea lui, intrarea comuniștilor în Norvegia era inevitabilă. Probabil fusese dezamăgit că durase atât, doar îi așteptase din anii 50.

LBRIS

We know
books

Când într-un final își dăduse ultima suflare în camera lui de comandă din pod, convingerile sale rămăseseră dure ca stânca de-a lungul căderii Uniunii Sovietice și nu fuseseră zdruncinate de ridicarea Chinei la nivel de economie globală. Totuși, vulpoiul bătrân trebuie să fi fost măcar puțin descurajat când sănătatea începuse să i se deterioreze, pe măsură ce țările comuniste din toată lumea cedaseră sub asaltul ideilor capitaliste. Avusese perioada sa de glorie în timpul Războiului Rece și era extrem de mândru când povestea tuturor oaspeților, în special mamei lui Sigurd, lui Sigurd și mie, că serviciile de supraveghere ale poliției îi făcuseră un dosar în anii 70. Toată povestea se încheiase anul trecut, iar acum suvenirurile din casa aceasta erau singurele rămase în urma lui, sobele și robinetele vechi, camera de comandă, care până acum au rămas neatinsse, cu rafturile burdușite cu materiale de propagandă, revistele membrilor Partidului Comunist și ale Partidului Comunist Muncitoresc, hărțile lui geografice, cu piuneze care marchează ceea ce Bătrânul Torp considerase drept obiective strategice însemnate. Vechiul revolver ruginit, în mod sigur deținut de cineva care luptase în Revoluția Rusă, pe care îl cumpărase în anii 70 pentru a se apăra sau pentru a le da serviciilor de supraveghere un motiv să-i caute nod în papură și să-l țină mai departe sub observație.

Moartea Bătrânului Torp ne oferise mie și lui Sigurd posibilitatea să ne îndeplinim visul de a deveni proprietarii unei case. În anii 50, Nordberg fusese o zonă ca oricare alta din oraș, însă odată cu trecerea anilor îi crescuse statutul, implicit valoarea imobilelor. În 2014 devenise pur și simplu imposibil pentru un cuplu de tineri, plini de speranță și în ascensiune, ca noi, să dețină un asemenea capital pentru a se putea stabili aici. Pe drum spre

metrou, după ce vizitasem vechitura asta de casă, suspinasem amândoi, spunându-ne *dar uite ce priveliște și e așa aproape de pădure și sunt doar câteva stații de metrou până în oraș și poți vedea marea de aici*. Nu mai era totuși nimic de spus sau de adăugat. O casă terasată, aflată într-o suburbie, fără cine știe ce priveliște, cam asta era tot ce se afla în cărți pentru noi în viitorul apropiat.

La două zile după ce bătrânul fusese găsit, declarat decedat și trimis la o firmă de pompe funebre pentru pregătirile necesare, mama lui Sigurd își sunase băiatul și îi spusese: *Ascultă-mă. Nu cumva casa bunicului, din Kongleveien, ar fi chiar ce căutați voi?*

Margrethe este singură la părinți și locuiește într-o casă modernă din zona Røa. Harald, fratele lui Sigurd, trăiește în San Diego și nu are nevoie de o casă în Oslo. Cabana tatălui decedat al lui Sigurd, aflată în Krokskogen, fusese trecută pe numele lui Harald, care promisese să nu o vândă până când mama lor ar fi ajuns prea în vârstă ca să o mai poată folosi, iar el va fi favorizat atunci când va fi vândută casa Margrethei. Și, uite așa, casa Bătrânului Torp a fost trecută pe numele nostru.

Un incident neplăcut legat de moartea Bătrânului Torp a fost faptul că trecuseră trei săptămâni până fusese găsit fără viață. Își dăduse ultima suflare în camera de comandă din pod, chiar deasupra dormitorului pe care îl folosim eu și cu Sigurd acum. Bărbatul stătuse acolo cu cafea fierbinte pusă într-un termos, supraveghind o hartă din vremea când încă se vorbea despre Germania de Est și de Vest. Probabil făcuse infarct. Nu era niciun mister, bărbatul avea aproape nouăzeci de ani. Nici nu era genul de persoană prea sociabilă, astfel că nu era vizitat de alții din afara familiei apropiate. Margrethe se afla într-una dintre călătoriile ei de două luni în regiuni

mai calde când se întâmplase, iar eu și cu Sigurd ne luasem angajamentul să îl vizităm săptămânal și să ne asigurăm că totul era în ordine. Dar eram ocupați cu munca și propriile vieți, mai treceam pe acolo din când în când, iar apoi am venit cu o întârziere de două săptămâni și am simțit liniștea stranie din clipa în care Sigurd a întors cheia în ușă.

Bunicule? strigase Sigurd.

Îmi aduc aminte că ne privisem unul pe celălalt cu un zâmbet reținut, ușor apăsător de vinovăție fiindcă bătrânul comunist rămăsese singur atâta vreme, iar când îmi imaginez acum zâmbetul lui Sigurd, văd tensiunea din el, de parcă și-ar fi prins ace de siguranță la colțurile gurii ca să își păstreze cu forța zâmbetul. Sunt tentată să spun că înțelesesem deja care era situația, deși știu că sună cam dramatic. Dar poate sentimentul de vinovăție ne făcuse să bănuim că totuși ceva nu era în regulă.

Bunicule?

Eu îl găsisem, în cele din urmă.

Zăcea prăbușit cu fața peste hartă. Pielea îi era cenușie și umflată, uscată ca a unui animal ce a fost prelucrat la tăbăcărie și la fel de lipsită de viață, cu pete însângerate, cum se întâmplă adesea cu trupurile oamenilor când sunt descoperite la mult timp după deces. Era o privilegiu pe care aș prefera să mi-o pot șterge din memorie. Ungھیile îngălbenite ce păreau că sunt pe cale să se desprindă. Oasele din zona cervicală, ce urmau să străpungă pielea moartă, ca un pergament. Mirosul greoi și închis de carne aflată în proces de descompunere. De atunci nici n-am mai fost în camera de comandă. Poate tocmai această întâmplare traumatizantă, apăsătoare, o convinsese pe Margrethe să ne ofere nouă casa.

Voiam să renovăm imediat, să scăpăm de urmele

bătrânului de pe pereți, voiam să golim casa de prezența lui și să o facem să devină a noastră. Sigurd începuse imediat să facă schițe, eu mă ocupasem de calcularea bugetelor. Libertatea noastră economică proaspăt câștigată ne oferea noi posibilități. Câțiva foști colegi de-ai lui Sigurd intenționau să-și deschidă propriul birou de arhitectură și îl invitaseră să li se alătore. Acum nu mai aveam cheltuieli la comun și nici nu aveam de plătit vreun credit imobiliar, iar vânzarea apartamentului nostru finanțase partea lui de investiție în afacere. Mie nu-mi plăcea slujba pe care o aveam în cadrul instituției publice pentru sănătatea tinerilor. Acum aveam loc să-mi amenajez propriul birou la noi acasă. Casa în sine reprezenta un nou început pentru noi doi. Cu cinci zile înainte să ne mutăm în ea, ne-am dus la primăria orașului Oslo și ne-am căsătorit. Apoi ne-am răsfățat cu tort Napoleon la Cofetăria Halvorsen, împreună cu sora mea și doi dintre prietenii cei mai buni ai lui Sigurd, însoțiți de iubitele lor. Nu se schimba nimic, urma să fim aceleași persoane, dar voiam să ne ocupăm și de formalități. În prima noastră seară petrecută în casă, am dormit în sufragerie, pe o saltea pneumatică. Am ciocnit câte un pahar de prosecco și ne-am spus unul celuilalt: *restul vieții noastre începe chiar în această clipă.*

Amprenta Bătrânului Torp se dovedise a fi mai greu de îndepărtat decât ne închipuisem. Renovarea dura mult, la fel și urnirea propriilor noastre proiecte profesionale. În special Sigurd lucra multe ore suplimentare, iar planul de renovare depindea în primul rând de el, de expertiza lui, de mâinile lui pricepute. Începusem plini de zel și vitalitate. Rupsesem tapetul de pe pereți, spărsesem gresia din baie. Reușisem și să facem ceva constructiv, instalasem altă mobilă de bucătărie și un birou pentru

mine, deasupra garajului. Dar apoi progresele începuseră să piardă din viteză, din entuziasm. Sigurd avea mai mulți clienți, zilele de muncă i se lungiseră. Stătea aplecat deasupra blatului de desen. Venise iarna, se făcuse mai frig, mai întuneric, nu mai fusesem în stare să zugrăvim, nu mai reușisem să trecem pe la magazinul de bricolaj Maxbo ca să ne uităm la pâlnii de duș sau robinete, nici la magazinul cu gresie și faianță sau la cel cu vopsele. Nu am mai preparat chitul, nu am continuat să dăm jos restul tapetului, ci ne-am prăbușit pe canapeaua cea veche pe care o luasem cu noi din Torshov și ne-am uitat la televizor. Deseori, Sigurd șosea acasă abia seara târziu, cu gâtul înțepenit și cu suportul de documente atârându-i pe umăr.

Rămâne să continuăm la vară, ne-am spus. Vacanța de vară o vom folosi pentru casă, să o punem ca lumea la punct.

Mai sunt doar vreo trei luni până atunci și mă înspăimântă faptul că între timp mi-am pierdut orice speranță. Se va întâmpla ceva până atunci mai mult ca sigur, va interveni o chestie neprevăzută și vom spune că o lăsăm pentru la toamnă, iar apoi va veni frigul și apoi încă o iarnă lungă în care mă voi împiedica desculță de bârnele din baie, cu picioarele înțepenite și înghețate bocnă.

De la fereastra din baie, îmi văd primul pacient urcând poteca ce duce spre biroul meu de deasupra garajului. Vera stă cu capul ușor aplecat în față când merge. Îi conferă un mers distinct, ușor de recunoscut, mersul unei adolescente. Dacă ai întreba-o pe ea, ar susține cu înverșunare că e o persoană suficient de matură, chiar experimentată și înțeleaptă pentru vârsta ei. Inspir aer cu putere, o urmăresc cu privirea până când intră și închide ușa biroului.